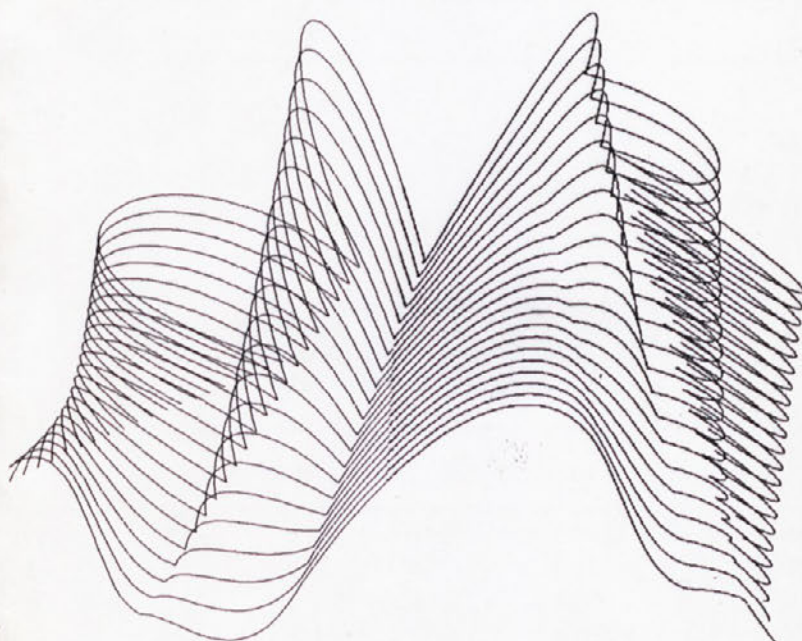

Gimnazija Novo mesto

STREZICE

ŠT. 1 letnik: 2002/03 cena: 100SII

Poster:
Sestre

Vsebina

- 3 uvodnik
- 4 odrasli otroci
 - 5 and isn't it ironic?
 - 6 intervju: katja plut
 - 9 domoljubje malo drugače
 - 10 hotela je vzeti...
- 11 smisla
- 12 pesmi
- 13 kdo bo koga?
- 14 pesmi
- 16 intervju: marjan novina
- 18 oskarji 2002
 - 21 saj ni res, pa je!
 - 23 strip

Steze: glasilo Gimnazije Novo mesto
Izdala in založila: Gimnazija Novo mesto,
Seidlova cesta 9, 9000 Novo mesto

Glavni urednik: Maj Luzar
Pomočnik glavnega urednika: Nejc Gazvoda

Odgovorni urednik: Nejc Novak

Tehnični urednik: Nejc Čampa

Stiki z javnostjo: Rado Trifković

Uredniški odbor: Maja Erhovnic
Domen Husu

Mentorja: Renata Čampelj Jurečiči, prof.
Krešimir Tomas, prof.

Naklada: 250
Cena: 100 SIT

UVODNIK

Svoji zgodbi se ne moreš izogniti

Tako. Tukaj sem. Ta trenutek. Na pravem mestu, ob pravem času. Svoje delo na gimnaziji sem zaključila. Če se malo ozrem nazaj, sem »približno« zadovoljna z vsem, kar sem do sedaj storila. Ne morem zanikati, da niso bila moja dejanja kdaj nepremišljena, neodgovorna, napačna. Lahko si priznam, da so bile situacije, ko sem bila v zadregi, na razpotju med resnico in lažjo, sanjami in realnostjo, srečo in nesrečo, žalostjo in veseljem. Ampak, to je del mojega življenja.

Verjetno se vsem to dogaja, pa vendar si vsak drugače interpretira. Živi življenje, kakor ga ve in zna.

Če zavrtim film nazaj, na obdobje gimnazijskega šolanja, se zavem, da sem sedaj zapečaten z vsem, kar se mi je dogajalo ta čas. Gimnazija je bila velik zalogaj v mojem odraščanju. Bilo je naporno, a hkrati zanimivo. Mogoče bi mi bilo veliko lažje, če bi kriterij svoje odgovornosti in zrelosti znižala za kakšen nivo.

Ko me je bilo najbolj strah pri pouku, sem se zatekala k sanjam. Prav gotovo ne bom pozabila treme pred spraševanji, pred pisanjem kontrolnih nalog. Kaj trema! Včasih se mi je zgodilo, ko sem bila najbolj naučena, sem se izkazala za najbolj porazno.

Spomnim se, kako sem v prvem letniku napisala svoj prvi članek v življenju in nato na kolenih prosila za čudež, da bo objavljen. Priznam pa, da si nikoli nisem mislila, da bom kdaj glavna urednica šolskega glasila, in to celo gimnazijskega!

»Ni šans!« Ampak »šanse« so bile. Spoznala sem prijetne ljudi, ki so do sedaj sodelovali z menoj. Roko na srce, Slobodan Malić, Domen Husu, Nejc Čampa, Nejc Novak, Nejc Gazvoda, Maja Erhovnic, Maj Luzar in Renata! Dragi moji, priznati vam moram, da sem uživala vsako minuto v druženju z vami! Že zdaj vem, da vas bom pogrešala v Ljubljani.

Tako. Mojih pet minut »slave« je minilo. Upam, dragi bralci, da ste kljub napakam, ki smo jih včasih naredili (»Kdor dela, greši!«), uživali ob prebiranju Stezic.

Jana Mikec

ODRASLI OTROCI

Nejc Gazvoda

Dejansko je zanimivo, kako mladostniki težimo h kontrastom. Hočemo biti obravnavani kot odrasli, ko je treba nujno ostati v petek zvečer zunaj, hkrati pa se vedno znova vračamo v tisti otroški čas blesavih izrazov, navitih ušes, strganih hlač in brezskrbnih dni. Naši starši nam pri tem ne pomagajo prav nič, saj nas jemljejo kot odrasle, ko imamo kakšno težavo in jo mimo prepustijo nam, kot otroke pa takrat, ko hočemo biti odrasli. Ah, starši so komplicirane zverine.

Kaj je sploh bistvo te kolumne? Zakaj se je nori Gazvoda spravil pisati nekaj nerazumljivega in s tem zapolnil dragocen prostor za potopisne članke in foto stripe? V bistvu je bistvo bistva bistvo, ampak bistvo tega članka pa so problemi. Naši problemi. Konkretno najstniški. Če jih pogledamo s perspektive kakšnega starša ali profesorja, so v trenutku jasni kot tolmun, ki izvira v najvišjih svetovnih gorstvih. Nam mulcem poganjajo dlake, mulam se večajo prsi, med seboj se ovohavamo in drug drugemu silimo jezik v usta, včasih pa zabatiramo pri kakšnem predmetu (reaktivnost halogenih elementov je zasijala v temi mojih spominov), kar pa sploh ni tragično, saj se vse popravi. Pijani in zadeti smo tako ali tako že od hormonov,

še ena skrb manj. Vse je tako preprosto, da je še Harry Potter proti nam kompleksen.

Najbolj tragičen starševski in učiteljski stavek je »To ti bo koristilo v nadaljnjem življenju«. Kakšnem nadaljnjem življenju? Ko bomo dvajset? Petindvajset? Trideset? Štirideset? Osemdeset? V najboljčutljivejših letih se spoznavamo z vsemi stvarmi, ki nas lahko doletijo v življenju. Ljubezen. Neuspeh. Zasvojenost. Notranje spremembe. Socialne težave. Denarne težave.

požremo. Nimamo ustaljenega dohodka, nimamo ustaljene prihodnosti, nimamo izdelane samopodobe, nimamo niti malce rutine.

In v daljavi slišim hehet in novo slavno poved: »Starši in profesorji vas samo usmerjamo, da bodo ti problemi izginili!« Ni res. Igrate se z našimi usodami. Od vas smo odvisni, a ne tako, kot bi hoteli mi. Profesorji niso tukaj skoraj nič krivi, ker neznanje je neznanje in to je njihova služba (čeprav postane včasih znanje neznanje, ampak

Samokontrola. Vse, kar nas bo pripravilo za nadaljnje življenje (mater je to en neumen izraz), doživljamo v tem trenutku, brez pomoči staršev ali profesorjev. Naše misli divje begajo in se zaletavajo v probleme, ki jih rešujemo sami, v nekem svojem svetu. Mogoče se komu zdi naš svet manjši in preprostejši, vendar je to samo na zunaj. Izzivam kogarkoli od »odraslih«, ki tulijo, da smo brez skrbi, naj preživijo kakšen mesec v naši koži, ko se zgodi toliko sprememb, da jih komaj

bom tiho, hehe). Starši pa očitno ne vedo najbolje, kaj hočejo – odraslo bitje za pogovor in delo ali otroka s strganimi hlačkami v peskovniku? Odgovor je oboje, seveda. In kdo tu nastrada? Mi. V svojem svetu smo odrasli. Smo samostojni. Imamo lastno reputacijo, odgovornost do vrstnikov, odgovornost do sebe. V svetu odraslih smo otroci. Delamo domača opravila, se učimo za svetlo prihodnost in delamo veselje našim roditeljem. Shizofreno. In utrudljivo.

Če zanemariš otroka v sebi, izgubiš veliko. Pravljice so univerzalne, ki jih niti Bush s prestico ne more zadušiti niti Osama Bin Laden strmoglaviti. Najbrž še živijo nekje v nas, vsaj upam. Tisti odrasli, ki so jih na poti adolescence izgubili, so po svoje tragični. Tako iščejo otroka v svojem otroku in zatirajo odraslo osebo, ki sili na površje. Mhm, najbrž bomo res odrasli. Polni dlak, podkožnega maščevja, kreditnih kartic in neplačanih računov. A sam vem, da bom poskusil ohraniti vsaj malo strganih hlač. In mivke med prsti. Ni namreč hujšega, kot izgubljena faza življenja zaradi tistih, ki svojo hočejo nazaj. Bodite to, kar ste, in ne dajte se. Najstniki smo resnično univerzalni. Ostanimo to še (naša najljubša fraza) v nadaljnjem življenju.

And isn't it ironic?

Katarina Novak

Življenje je kot čakanje na štop, nikoli ne veš, kaj ti prinaša. Je večno prepletanje, večno tipanje za stiki, odvisnost od bližine, ki jo bomo ali pa tudi ne za nekaj trenutkov ustvarili s popolnim neznanjem. Pogovor s slednjim nam lahko polepša dan, lahko nam spremeni

življenje, ga sploh ne opaziš, lahko ga zasovražiš.

Po običajnih zglednih vljudnostnih frazah o šoli in maturi se pogovor običajno konča nekje na pol poti in se prelevi v mučno tišino. Zmeraj enako, zadrega se reši s pritiskom gumba na radiu in pohojenim plinom. In ostaneš oropan za še eno tistih norih opevanih izkušenj, ki obljublajo nepozabna doživetja z dvignjenim palcem.

In potem se pojavi nek model in te dobesedno preseneti s svojo izjavo: »Kwa, z gimnazije?! Uuu, moraš bit zajebana!« In ti zapre sapo in ti da misli! Da nima morbit prav? Da nas vidijo le kot zapiflane, dolgočasne gimnazijce, ki ne vidijo dlje od nosu? Da nimamo pojma, kaj je življenje!

Ni me zares bolela nezavedna ironija teh besed, navsezadnje se to res dogaja.

Na koncu smo, na koncu štiriletnega druženja z izoblikovano osebnostjo in trdnimi načeli, kaj hočemo od življenja. Gimnazija nas je utrdila v pokončne, znanja in izkušnje polne osebe, ki se navdušujejo nad sposobnostjo svojih možganov. Ugotavljam,

da me je ena sama brihtnost ... V bistvu pa je vse skup kot beden vic: guleš se in guleš, potem pa dojameš foro in spoznaš, da mogoče šola pa le ni vse, da te tistih 30 pik pa le ne bo naredilo bolj srečnega, da so šla najlepša leta lepo mimo tebe in najhujš: da so šla najlepša leta lepo mimo! Da poleg odličnih ocen nimaš kaj drugega pokazati ...

In si se upiral, iskal samopotrditve, nasprotoval večini, hotel spremeniti svet, na koncu pa ugotovil, da je bilo vse čist v redu, da si kompliciral, kjer ne bi bilo treba, da ti ni nihče pravzaprav nič slabega hotel, da so bila to nevede tvoja najlepša leta. Da sedaj odhajaš in ti je žal ... Da boš pogrešal vse te ljudi okoli sebe ... Preklete res je - pogrešala jih bom!

Naš model pa lahko že za naslednjim ovinkom potrebuje zdravniško pomoč. Pomoč nekdanjega gimnazijca mu bo rešila življenje. »Pa tko zajeban je bil, da mi je lajf rešu ...«

Novi spletni strani
Gimnazije Novo mesto

GIMNM.ORG

IN

GIMNM.ORG/FORUM

Katja Plut

Velike skrivnosti malih ljudi

Sara

Dvaindvajsetletna Katja spada v najmlajšo generacijo pesnikov. Odlikujejo jo neposrednost, svežina in iskrenost. Že v 7. razredu osnovne šole je skupaj z Mitjo Bukovcem izdala pesniško zbirko Lotosovo prebujanje, v 8.razredu Do resničnosti izsanjan svet, v 3. letniku gimnazije zbirko Dober tek!, leta 2001 pa še zbirko Ej! pri založbi Goga. Dokončati mora še 4. letnik komunikologije in narediti diplomu, drugače pa jo trenutno najdete v Gogi. Sicer pa je velika okoli meter in pol ter zelo glasna.

Kateri ljudje so navdahnili tvoje osebno in »poklicno« življenje (tvoje delo kot pesnice)?

Osebno: Peter Giodani - Gio (lenoba), Mateja Plut -Tamala (jeznoritost), Uroš Bučar - Ujc (samozavest), žena (lepota), Damjan Šinigoj - Šini (visoka intelektualnost), Barbara Peklar (hitrost) in Gal Matijević (podmnožica B.P. - hitrostno kimanje). Na mojo poezijo pa še najbolj vplivajo besedila Zmelkoov, zato ker ne berem veliko (ne znam prav dobro pa itak imam preveč posla s svojimi različnimi jazi).

Kako nastajajo tvoje pesmi?
Štorklja jih prinese. OK, no, mami pa oči jih gresta kupit v trgovino.V redu, no!!! Kadar me napenjajo čustva in imam kaj hudega za povedat (dobro in slabo), pa se mi ne zdi, da bi komu kar naravnost rekla, kar je treba, se pa zmenim kar s papirjem.

Zakaj si v svoji poeziji izmišljuješ besede in preklinjaš?

Preklinjam zato, ker sem jezna in me nihče ni učil bolj konstruktivnega izražanja negativnih in konfliktnih občutij, zato to na neugnan, NEUGNAN način izražam svoje misli. Besede pa si izmišljam zato, ker imam premajhen besedni zaklad, da bi se spomnila že obstoječih.

Tvoji najljubši filmi in knjige?

Nimam ne najljubšega filma ne knjige. Od filmov se mi je v spomin najbrž najbolj vtisnil Magnolia ali pa Velika modrina, od knjig pa Flisarjev Čarovnikov Vajenec.Ta knjiga mi je tudi edina všeč od Flisarja. Ne vem, no. Ful me je zbudila.

Kako bi te opisali tvoji prijatelji?

O katerih prijateljih pa vendar govoriš? Joke!! Njih vprašaj.

Miha: Kam?

Mateja: Zobna pasta in osvežilec za nohte.

Tomaž: Ej!Brrrr.

Žena: Skiliejdeldejde l d o m s k i l i e j d e l d e j d e l d o m s k i l i e j d e l d o m d o m d e j ...

Katja: Groovy, baby! Do I make you horny baby, yeah!

Kako si predstavljaš svoje idealno življenje?

Ne bi dosti spreminjala, lahko bi bilo kar takšno, kot je. Mogoče bi bilo dobro, če mi Šulc ne bi rekel NE vsakič, ko ga prosim za vročo čokolado, pa da bi se vsi ljudje med seboj imeli radi in se spoštovali (pač zaradi čokolade).

Je kaj, kar te res moti? Kjerkoli, kadarkoli?

Če mi kdo piha cigaretni dim v obraz, pa če mi ne pove naravnost, kar mi ima za povedat.

Kdaj si bila najsrečnejša?

Ko se mi je potrdila hipoteza, da obstaja popolnost med dvema človekoma. Natančen datum? Recimo, da leta 2000 v Luknji.

Ali obstaja kaj, česar ne moreš početi samo zato, ker si slavna?

Ja, ne morem več javno peti »I'm a loser baby ...«.

Tvoj moto?

Što ne ubija, jača.

O BOG

lahko bi narisala 7 ljudi z razpihnjenimi glavami pod vodo
 in bele morske ježe, kako se ljubijo z ustnozadnjičnimi
 odprtinami
 lahko bi od zdajle do jutra blodila po njivah s koruzo,
 ko je ravno taka, da ščemi, a še ni zrela za pečt in
 listi praskajo ramena z vlažnimi kocinami
 lahko bi dala radijska poročila potihno dokler ne znorim
 in zderem spokane mehurje iz pljuč
 ven s črevci vred
 lahko bi si zaloputnila nogi med vrata, da bi razbila kolena in
 strah
 lahko bi tekla s črto avtoceste tako hitro, da
 me ne bi nihče dojel in se potem pač vrgla na
 katerokoli stran
 mais comme je sais pas faire la prière et
 Tu
 es mon dieu
 lahko bi ti zaspala v rokah

Katja Plut, Ej!

Foto: Boštjan Pucelj

Katja Plut

Velike skrivnosti
malih ljudi

Sara

Dvamdvajsetletna spada v nemirno generacijo pesnikov. Odlikujejo jo neoprednost, avtorstvo in izbranstvo. Že v 7. razredu osnovne šole je skupaj z Mišo Bukovcem izdelala poezijsko zbirko *Lebeovo prebujanje*, v 8. razredu Do resničnosti izšeljan svet, v 3. letniku gimnazije zbirka *Dober las*, leta 2001 pa še zbirka *Eji* pri založbi Goga. Dekončati mora še 4. letnik komunikologije in narediti diplomsko, drugače pa jo trenutno nagleda v Gogi. Še pa je velika okoli meter in pol ter zelo glasna.

Katja Plut je so navdahnili tvoje osebnost in epidičnost življenja (tvoje dele kot pesnica)?
Osebnost: Peter Glodeni - Gog (konoba), Mateja Plut - Tumač (jaznost), Uroš Bučar - Urog (samozavest), Jana Depolnik - Danijel Šnigol - Šni (varen in intelektualni), Bartolaj Peter (hrabi) in Gal Matvejevič (podmnožica B.P. - neostro kumarje). Na moje počelo pa se najbolj, vplivajo bradavice Zmelkove zelo kar ne berem več (ne znam pravi dobro pa itak imam pravo polje v svojih različnih jani).

Kako nastajajo tvoje pesmi? Šorklja je celoten OK, no, meni pa vloga v logon...
Ker me hrbet
boli od bremena vetra

uprizarjajte me
novo nastalem posmehu
da bom prikazen

razsujte hotenje
razbijte ga
brez mene ni pogojen s slepoto

in 1,2,3
v prazen nič

Kako zmotno,

mala moja,
kako moreš?

Jokati
bodikljave vršace
nečesa že pozabljenega
Tako ranljivo
Škrtati z limono
tistega italijanskega nasmeha
ki sva ga nekdanj
tako spiralasto čutila
zavitega sanjavega
ožganega od mandljev
Požirati počasi zvoke moje violine
in kako brenči
v vročem poletju
strnjeno v utripanje
nečesa že porumenelega

Kako zmotno,
mala moja,
kako moreš?

Kako si predstavljáš svoje
šorklja je celoten OK, no, meni pa vloga v logon...

Kako dosti sprememb, lahko bi
bi kar takšno kot je. Mogoče
bi bilo dobro, da mi šule ne bi
lekar NE jaskič, ko ga prujem
vloga v logon...
vloga v logon...
vloga v logon...

Kar se res molč?
Kateri, kateri?

Če ni kdo piva kajretri dan
ne povz
bi naravnost, kar ni ma in
vloga v logon...

Kaj si bila najprej?

Če mi je pordila hipoteka, da
ostane populnost med dvema
človekoma. Nečesa datum?
Jokati, da leta 2000 v Ljubljani

Ali ostaneš vlog, kar ne
kerš početi svoje zela, kar
tumač?

ne povz
in a koron jaskič...
vloga v logon?

ne ubo, jača.

Katja Plut je so navdahnili
tvoje osebnost in epidičnost
življenja (tvoje dele kot
pesnica)?

Osebnost: Peter Glodeni - Gog
(konoba), Mateja Plut - Tumač
(jaznost), Uroš Bučar - Urog
(samozavest), Jana Depolnik -
Danijel Šnigol - Šni (varen in
intelektualni), Bartolaj Peter
(hrabi) in Gal Matvejevič
(podmnožica B.P. - neostro
kumarje). Na moje počelo pa
se najbolj, vplivajo bradavice
Zmelkove zelo kar ne berem
več (ne znam pravi dobro
pa itak imam pravo polje v
svojih različnih jani).

Kako nastajajo tvoje pesmi?
Šorklja je celoten OK, no, meni
pa vloga v logon...

Kako dosti sprememb, lahko bi
bi kar takšno kot je. Mogoče
bi bilo dobro, da mi šule ne bi
lekar NE jaskič, ko ga prujem
vloga v logon...
vloga v logon...
vloga v logon...

Kar se res molč?
Kateri, kateri?

DOMOLJUBJE MALO DRUGAČE

Che

Da, da! Čeprav je od Eme 2002 minilo že kar nekaj časa, si ne morem kaj, da se ne bi še jaz malo spotaknil ob njo ali pa jo vsaj blago omenil. Dejstva so znana: travestitska skupina Sestre je osupnila in razdelila ljubo Slovenijo. Vrstile so se dobro znane debate, ankete javnega mnenja, stolpci časopisov so jih bili polne in ljudje so svoja mnenja izražali drug čez drugega. Če je človek strnil mencajoče govore večine in iz njih potegnil bistvo (žalostno, ampak večina ni bila svojega nestrinjanja s tem sposobna niti jasno izraziti, ampak so menciali v stilu: »Ja, no ..., menim, da to ni ravno v skladu ... čeprav ...«), je bil sklep popolnoma jasen: Ne, ne in ne! Ni primerno, da Slovenijo zastopajo travestiti! Ker je to nenormalno, ker ni v skladu z moralo, ker je v posmeh civilizaciji, ker škodi ugledu Slovenije, ker je bila zadeva zrežirana ... Seveda pa smo bili tudi tokrat Slovenci sila konstruktivni, predlagali smo svojo, ljudsko zmagovalko, ki naj bi dobila največ glasov (pa še vedno le nekaj čez 50.000). Tako je reva zlahka postala tragična ljudska junakinja. Lahko smo jo videli, kako joka, ljudje so lahko sočustvovali z njo – histerija ob srečanju s pop zvezdnico Esmeraldo pred leti ni bila več le bled spomin. In se vprašam: Kje je sploh problem ??? A Slovenije mogoče ne morejo zastopati travestiti? A je to mogoče nekaj tako nenaravnega in skreganega z moralo, da bi moralo ostati zaprto med 4 stenami klubov in gay lokalov? Sploh pa: če so se ljudje zgražali nad predstavo

Sester, jih seveda ni niti najmanj motilo, da se njihova »izbranka« ziblje in pleše kot pcestnica na ulicah Amsterdama in poje temu primerno besedilo. To je bilo v skladu z moralo in da tu niti ne omenim, da jo je izbralo le 5 % slovenske populacije. Ostalim je bilo verjetno vseeno ali pa so le pasivno čakali razlog za nerganje. Pa saj to ni bil šok, ne zame ne za koga drugega. Že od nekdaj smo Slovenci svoje pomanjkanje samozavesti tešili drugače. Magari so se naši skini spravili na priseljence iz Afrike, ki pri nas študira in se uči slovenščine, pri tem pa so prav tako temnopoltega veleposlanika ZDA pustili čisto pri miru, čeprav je do Slovenije bistveno bolj sovražno nastrojen in nam sem ter tja vrže kakšno poleno pod noge (verjetno so ga pustili pri miru tudi zato, ker ima ob sebi vedno vsaj 3 gorile). Pa da me ne bo kdo sedaj obtoževal kakšnega hujskaštva. Dejstva so tukaj. Tudi na popisu prebivalstva je vprašanje o narodnosti možno zavrniti. Seveda si to lahko razlagamo kot popolnoma demokratično potezo, vendar pa če si ne moremo med seboj glasno povedati: »Da, Slovenci smo!« ali pa če ne moremo med sabo trpeti ljudi, ki so tuje narodnosti, je upanja za nas vedno manj. Saj ne, da ne bi trpeli ljudi tuje narodnosti! Kje pa! Le azilanti, priseljenci in prebežniki naj kar lepo ostanejo doma, ne? Se je mogoče kdo vprašal, kako hudo je moralo biti tem ljudem, da so prodali vse imetje in se napotili v tujino? Pa še ilegalno! Vsekakor se tudi tu ni še nič premaknilo, naša pregovorna ksenofobija, pomešana z blagim šovinizmom, nezaupljivostjo in hlapčevskim kompleksom, je še vedno tu in teh ljudi še vedno nočemo niti videti niti slišati zanje! Sicer pa vse niti ni tako črno kot izgleda. Pravzaprav me za Slovence ni niti malo strah, saj vidim, da se res

lahko pobijemo le sami med sabo. Ne glede na prepah sredi Evrope, kjer živimo, nas zagotovo ne bo odpihnilo in ne bomo izginili. Pa ne zaradi kakšne posebne volje, vztrajnosti ali pa domoljubja, temveč preprosto zato, ker bomo še naprej ostali zapečkarji najhujše vrste. Pri omejenosti mišljenja, kot je prisotna sedaj, se nam sploh ne more nič zgoditi. Tegobe modernega sveta nam ne bodo mogle do živega, saj zanje verjetno sploh ne bomo vedeli ali pa jih ne bomo razumeli. Kar pomislite: stoletja hlapčevanja so nas utrdila, zlahka bomo hlapčevali naprej v Evropi ne da bi nam kako zelo škodovalo. Ne skrbite, naša kultura ne bo izumrla, saj bodo verjetno vse zgoraj naštete lastnosti klenega Slovenca živele in preživele še kakšno tisočletje. Tudi izseljevanja se ni bati, preživeli smo izseljevanje v Ameriko, Evropo, Avstralijo, Argentino, gastarbajterstvo, pa se doma, kot vidite, ni nič bistveno spremenilo. Tudi na cesti se ne bomo pobili in ciroza nas ne bo pomorila – vinsko trto poznamo že stoletja in slovenski rod se mirno in brez sramu zapija od vekomaj, od umetnikov do kmetov, pa smo še vedno tukaj. Tudi tujci nam ne bodo mogli uničiti jezika, saj ga že dolgo ne čujemo več in z veseljem 5-letnega otroka sprejemamo vsako novo, po možnosti tujo besedo. In nenazadnje, tudi narodna zavest ne bo izginila, saj ne poznam za primera, ko bi jo kaj dosti premogli. Tudi ob najlepših, najnedolžnejših poskusih obrambe svojega naroda smo se najmanj sprli, če ne celo stepli ali pobijali med sabo, ker se pač mogočen in številčen narod, kot je naš, res ne more zediniti o tem, kako se pred nevarnostjo vsaj približno složno ubraniti. Torej bomo živeli in preživeli še naslednjih 1300 let. Naj živi kleni slovenski rod!

HOTELA JE VZETI TISTO, KAR JI JE PODARILA NARAVA

Polona Hrovat - Pika

To zgodbo mi je povedala oseba, ki je sicer še ne poznam prav dolgo in dobro, toda že ko sem jo prvič videla, sem vedela, da je čudovita, pa čeprav ji življenje ni prizanašalo.

Želela je, da bi njeno pripoved prenesla na list, da bi s tem pomagala še drugim, ki čutijo podobno, kot je ona nekoč.

Zahvaljujem se ji, ker mi je pokazala še drugo plat življenja in ker mi je zaupala svojo zgodbo.

Samota in obup te pripeljeta v razmišljanje o sebi in svetu. Včasih pa v negativne misli, ki lahko vodijo tja, od koder ni več poti nazaj.

Že od nekdaj so imeli v družini težave. Starša sta se prepirala zaradi denarja in drugih nepomembnih stvari. Nista razumela. Ljudje pa potrebujemo ljubezen. Nežnost. Naklonjenost.

Tegani dobivala. Vse prevečkrat je slišala ostre besede. Zadrževala je solze. Verjela je, da je jok slabost. Počutila se je nezaželeno, zavrnjeno. Zakaj sta me ustvarila, če me pa zdaj nočeta?

Težave je reševala sama. Ni hotela obupati. Ima brata. Morala mu je stati ob strani, ker ni hotela, da čuti tako kot ona.

Hotela je, da ima nekoga, ki ga ima rad.

Toda ni mogla več vztrajati. Ko je bila stara 9 let, je prvič pomislila, da bi si vzela življenje. Vsako leto so ji te misli še bolj težile srce.

V prvem letniku srednje šole, ko je morala začeti na novo, pa je o tem razmišljala vse pogosteje. Vse misli so se vračale k eni in edini. Samomoru.

Pravega doma sploh ni več imela, saj je vedno, ko je prišla domov, poslušala le prepir in besede, ki so ji odrezale še tisti majhen košček volje in srca, ki ji je ostal.

Nek večer, ko so bile vse misli le še črne, je zbrala vse škatlice tablet, ki jih je našla. Najprej jih je pojedla le nekaj, potem pa jih je začela požirati in požirati. Ni mogla odnehati. Počasi je postajala omotična in iz trenutka v trenutek bolj depresivna. Najprej se je jokala, v naslednjem trenutku pa se je že smejala. Ni vedela čemu.

To so opazile prijateljice in povedale njenemu fantu. Povedala mi je, da je tega dne prvič slišala besede, ki so ji rešile življenje. Prišle so iz njegovih ust. To so besede, ki si jih želi slišati in čutiti vsako živo bitje na Zemlji. RAD TE IMAM! Rešil jo je.

Sprva je preklinjala dan, ko ji je preprečil, da bi si vzela nekaj, kar ji je podarila narava in česar si sama ne bi smela vzeti. Mislila je, da ga sovraži, saj ji je to takrat prineslo še več težav. Toda ko je o tem premišljevala iz dneva v dan, je ugotovila, da ga zdaj ljubi še bolj.

Takrat se ji je življenje popolnoma spremenilo. Začela je verjeti, da so na svetu tudi

dobri ljudje, ki jo imajo radi. HOTELA JE ŽIVETI.

S fantovo pomočjo je spoznala, tudi če jo zapustijo vsi, ki jih ima rada, ima še vedno nekaj, kar ji bo pomagalo živeti. Dobro srce. Njeno srce je šibko. Toda ona ve, ve, da ima v sebi še enega. Misel ji daje moč, ki govori: » V sebi imaš dve srci. Svoje in njegovo. Eno je šibko, toda drugo bije za oba!«

Vem, ko bom dosegla popolnost, bom poletela. Poletela bom v svetlo nebo na drugo stran zrcala. Saj življenje je kot ogledalo. Na eni strani je krut svet, na drugi pa neskončnost, polna svetlobe in zvezd.

Toda ta čas še ni prišel.

»Ljudje se mi smejijo, toda jaz sem postala močna«

Če si tudi ti obupal/a nad življenjem, si poišči nekoga, ki te bo poslušal. Včasih se v tvoji bližini skriva oseba, ki bi zate naredila vse na svetu. Poišči jo in ji povej! Povej ji vse!

Če je še ne najdeš, vedi, da jo nekoč boš, zdaj pa splezaj na hrib in zavpij celemu svetu NA POMOČ! Predstavljaš si, kako z vsakim izdihom odhajajo vsi problemi in temne misli. Ko pa vdihneš, vdihneš sonce, luno, ljubezen, čisto energijo. In vedi: Nisi ti podarjen svetu, ampak je cel svet podarjen samo tebi. Z vsakim novim življenjem je svet drugačen, tako da ima lahko vsaka duša čisto svoj svet.

SMISLA

Polona Hrovat - Pika

Nekega dne sem tako sedela. Nisem videla smisla življenja, ker ga ni. Nisem videla sreče, ker je ni. Nisem videla lepote, ker je ni. Ničesar ni. Mogoče sem slepa. Bedna v mukah otopelosti, se skušam rešiti ven. Ven iz vsega tega. Ven iz časa. Ven iz obstajanja. Rišem abstraktne rože po kosu papirja. Iščem ljubezen, toda te ni. Zdaj že razmišljati ne morem več. Razmišljanje me oživlja, jaz pa hočem umreti. Izginiti. Rada bi postala delec prahu, ki lebdi v zraku in opazovala vrvenje ljudi, ki gazijo drug čez drugega in je njihov edini cilj pregaziti čimveč ljudi. Povzpeti se na vrh, ki ne obstaja. Jaz pa bi lebdele v zraku brez smisla. Mogoče bi kakšnemu astmatiku zlezla v nos in povzročila napad, da bi umrl. Saj mogoče bi si želel umreti.

Toliko ljudi naj bi imela rada, ampak potem se vprašam. Bi umrla za njih? Ja. Kaj pa živela? Ne vem. Odgovor na to vprašanje lebdi v zraku kot delec prahu. Včasih se zarine v koga in povzroči smrt. Jaz pa ga ne morem ujeti, saj je preveč preprost in nesmiseln.

Potem se sprijaznim z dejstvom.
PAČ ŽIVIM!

Nadaljevanje se zdi ironično, toda ko dam vse iz sebe, svet spet postane lep, ljubezen in sreča mogoča, jaz pa najdem smisel. Nič več nočem biti delec prahu, ki bi bil kriv za smrt, ampak hočem ljudem pokazati razlog za življenje.

KRVAVEČA DUŠA

Krvaveča duša odseva v
očeh njenega izmučenega telesa.
Obdaja jo meglica hladnega sivega dima,
čuti, da življenjska bit,
ki je včasih izžarevala
brezmadežno mladost in spokojno ljubezen,
počasi ugaša.
Pred sabo ne vidi ničesar,
kar bi jo hranilo z močjo bivanja na tem trpečem svetu.
Vroče hrepenenje sili na prostost.
Odnehati.
Postati zopet svoboden.
Začeti znova doživljati.
Samo še korak do popolne teme
in le dva do odrešilne svobode.

SVETLO SPOZNANJE

Nočni sij me boža po telesu.
 V meni gori želja po nečem neznanem.
 Po neskončnem hrepenenju.
 Z vsakim vzdihom je večja;
 z vsakim izdihom močnejša.
 Čuti, da se približuje tisti dolgo pričakovani trenutek spoznanja.
 Noče se takoj predati trepetajočemu veselju, kajti že nešteto krat je podobna radost
 odplavala za obzorje.
 Kar naenkrat se zave, da ni sam.
 Samota, ki jo je zaslišal ob neprestanem butanju valov v skale, je presekala krik strasti.
 Lahko bi se ji uprl,
 pa se ji ni hotel.
 Nevidna sila ga je povlekla med zvezde,
 da še sam ni vedel kdaj.
 Zrno strahu se je kmalu pomešalo s sladkim zaupanjem –
 s popolno vero do sebe.
 Notranje oko njegove biti biti kar ni hotelo videti prihodnosti.
 Pesek je tekel skozi prste.
 Jutranja zarja je stegnila svoje rožnate dlani ter jih položila na njegova razgreta lica.
 Vedel je,
 kaj ga čaka.
 Najraje bi se temu izognil.
 A še preden se je zavedel, ga je duhovno trdna zavest že nosila domov v nebeško
 svetlobo spominov.

V ISKANJU ONOSTRANSTVA

Pogled se razprostira prav do sinjine obzorja.
 Zenici se razširita, kakor da hočeta vsrkati vase vso modrino neba.
 Vse moje bitje hrepeni po notranji harmoniji čiste spokojnosti.
 V daljini me vabi neoskrunjeno življenje,
 življenje, ki me je nekoč napajalo s sijočo energijo
 in me hranilo z močjo vere.
 A takrat nisem čutil ničesar. V meni je vladala otopelost za zunanji svet.
 Počutil sem se ujetega, hkrati pa neponovljivo svobodnega,
 prostega kot orel, ki leta visoko nad vrhovi gora.
 V vsej tej tančici občutij pa sem videl le nekaj, kar mi je dajalo upanje –
 bleščečo svetlobo popolne sreče, popolne ljubezni in popolnega sožitja.

ANTIGONA ALI ISMENA

Kdo bo koga?

Jasmina Jordan

Prepričana sem, da je večina seznanjena s Sofoklesovo Antigono. No, Antigona pa obstaja tudi v verziji, ki jo je napisal Dominik Smole. V njej nastopata tako Antigona kot Ismena, ki si navidezno prizadeva za neke višje cilje, vrednote, pa jim sploh ni zvesta. Ob koncu spoznamo, da pravzaprav ni nič boljša od drugih in ima lažno dušo in misli ter jo skrbi le njen lastni položaj.

Vse lepo in prav porečete, pač še ena zgodba, ki nas čaka pri pouku slovenščine. Na žalost pa le ni vse tako črno-belo. Prav ta zgodba se odvija še dandanes. In če si pozorno prisluhnete, boste videli, da ste prav vi tista Ismena, ki se bori za neke višje ideale, vendar pa na koncu vedno ostane v istem košu z ostalimi, ker se pač boji, da bo s svojimi idejami izzvala preveliko provokacijo in bi jo družba zavrgla, ker enostavno ne ustreza več njihovim normam. Marsikatero dekle se zgraža ob suhica, ki jih gleda po televiziji ali modnih časopisih. S prijateljico se sklanjata nad revijami ter razglabljata o anoreksičnosti ter škodi na zdravje, ki ga povzroči takšno prehranjevanje. Na koncu zaključita, da to pravzaprav ne zgleda lepo in da sta raje takšni,

kot sta. Ko pa prideta domov, se komaj dotakneta kosila, nenadoma dobita veliko potrebo po vadbi (ker to seveda krepí dušo in telo), neprestano se tehtata ter zgrazata nad lastno podobo. Nekdo vztraja pri dietah, nekoga pa premami majhen košček čokolade in se zopet vrti v začaranem krogu samoobtoževanja in odrekanja. Prva runda -1:0 za Ismeno. Prepričana sem, da se prav vsakdo sreča v tretjem letniku s perečim vprašanjem: Kam na maturantski izlet? Ves razred se zbere na kupu ter razglablja o tem, da sta Grčija in Španija živ dolčas, saj lahko človek tam vidi le diskoteke ter pijane vrstnike. Odvijajo se razni dvoboji ter prepiri, na koncu pa vsi pridemo do spoznanja, da sicer ogled le ni bogvekaj, toda ravnali se bomo po ostalih generacijah ter se odločili za enega od teh krajev, saj so cenovno najbolj ugodni. Druga runda -2:0 za Ismeno. Potem pa so tu razni osebni in državni prazniki, ko se spodobi, da prav vsakomur nekaj podarimo. Evforično tekamo po trgovinah ter zatrjujemo, da je važen namen in da pravzaprav ne pričakujemo nikakršnega velikega darila, saj se zavedamo, da ljudje živijo v pomanjkanju in stiskah bla, bla, bla ... Potem pa presenečenje - za rojstni dan smo dobili le 1000 sit. Pa kaj je to mogoče, da mi je moja predraga babi namenila za moj rojstni dan le 1000 sit? Svoji najljubši vnukinji? Le kam gre ta naš svet, ko pa ne moremo pričakovati niti dostojnega darila za svoj rojstni dan? To je pa že res od sile!! Tretja runda -3:0 za Ismeno.

Verjetno ni važno, koliko rund še bo. Ismenina zmaga je zagotovljena. Vsi trdijo, da prezirajo hinavščino, vendar še nisem srečala človeka, ki je ne bi kazal, pa čeprav morda le kdaj pa kdaj. Dovolj je le enkrat, pa s tem že porušiš vsa svoja načela in izničiš svoje 'plemenite besede'.

Prav vsi sovražimo obrekovanje ter zatrjujemo, da kaj takega ne bi nikoli počeli, saj se takšne stvari spodobijo le za starejše ženske, ki morajo nujno k vsem trem mašam, saj le tako kažejo svojo vdano predanost Bogu. Toda sami marsikdaj očrnilimo nekoga (seveda to ostane med nama ...). Resnica je, da ne maramo obrekovanja, le če smo mi tarča posmeha. In zopet se podira naš idealen svet, v katerem ima prav vsak iskrene misli in se bori za čista načela. Še veliko je takšnih in drugačnih situacij v življenju, v katerih pa se pokaže naš živalski nagon - boj za obstanek. Resnica je, da večina ljudi zagovarja neke višje ideale, le da bi prikrila svojo lastno pokvarjenost ter negotovost. Otepa se misli, da tuli v isti rog z drugimi, čeprav ga prav ona drži. Absurdno je, da si mi sami ustvarjamo tak svet s tem, ko ne priznavamo svojih napak. S tem ko ne iščemo samega sebe, ampak se prilagajamo okolju, da bi nas sprejelo in ovekovečilo za sebe primerno. Toda ali res hočemo biti del takšnega okolja, takšnih ljudi, ki gledajo le nase ter so pripravljene prodati svoja prepričanja, le da bi bili sprejeti in cenjeni? Naj tu podam idejo Smoletove drame: 'V svetu brez človečnosti ni prostora za človeka.' Seveda s tem nočem narediti krivice tisti peščici ljudi (pažem), ki zares stojijo za svojimi besedami. Morda so res označeni za neprilagodljive čudake, ki se nočejo ukloniti množicam, toda 'kapo dol ljudem', ki zares verjamejo v neke višje ideale in ne le razmetujejo s svojimi besedami 'kot svinja z mehom'. Žalosti me le to, da je slednjih precej manj kot prvih. Straši pa me dejstvo, da je morda Antigona že predala boj, naš svet pa je popolnoma zadušila Ismena ...

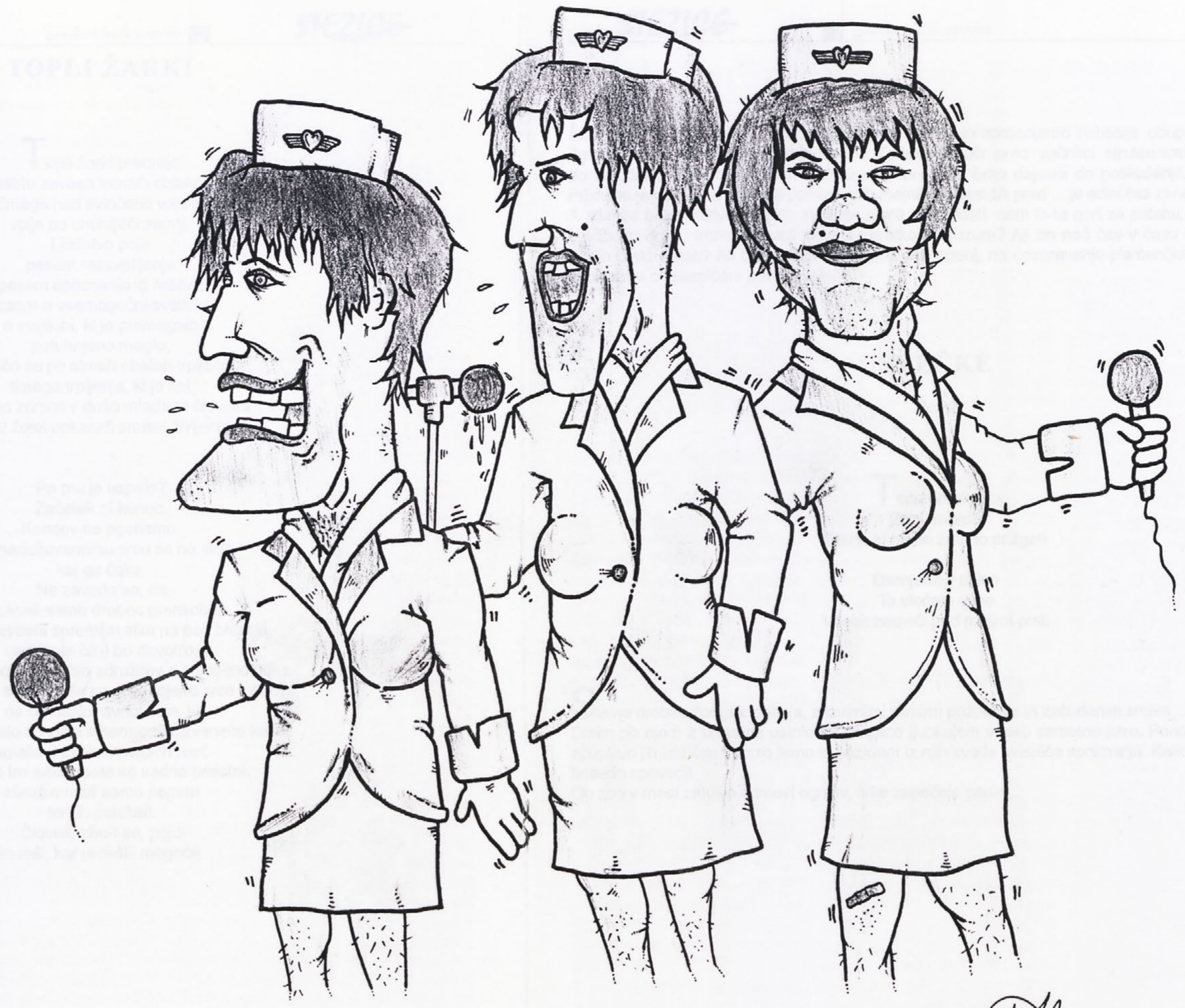
TOPLI ŽARKI

Topli žarki predrejo
 zastrto zaveso temnih oblakov.
 Zmaga nad svinčeno vojsko
 vpije po umirajoči zemlji.
 Ljudstvo poje
 pesem razsvetljenja
 pesem spoznanja in rešitve
 pesem o vsemogočni svetlobi,
 o svetlobi, ki je premagala
 potuhnjeno meglo,
 plazečo se po strmih obalah trpljenja,
 tistega trpljenja, ki je kot
 prvenec zdrsnil v dušo mladega človeka
 in mu želel pokazati smisel življenja.

Pa mu je uspelo?
 Začetek ni konec.
 Koncev ne poznamo.
 Neomadeževanemu srcu se ne svita,
 kaj ga čaka.
 Ne zaveda se, da
 je okusil samo drobec grenkobe,
 ki mu bo zvesta spremljevalka na poti bivanja,
 vendar le če ji bo dovolilo,
 samo če ji bo omogočilo združitev z odrešilno bilko,
 kajti drugače se bo to še ne prav rojeno srce izgubilo;
 ne bo našlo ravnovesja, ki
 bi se pripeljalo do zlitja s harmonijo, zvenečo kakor
 uglašeni zvok angelskih harf.
 Toda ti trenutki lepote so vedno prisotni,
 zbrati moraš samo pogum
 ter jih poiskati.
 Človek, zberi se, pojdi
 in reši, kar je rešiti mogoče.

SEESTRE
SÄG

OKTOBER 2002

[Signature] 2002

Lahko obrnemo svet; prekucnemo pijano pamet in zamenjamo režiserje obupane umetnosti. Zmožni smo premikanja zornih kotov. Zatiskanja oči pred večnimi strukturami. Stopnjevanja do bolečine, revolucije. Lahko načrtujemo izvirnost. Smo dejavni do poskušanja, nečesa, nič. Prisluskujemo zvenu lastnine pomembnih mejnikov. Čas: tik pred ... je edini čas zanesljive večnosti. A zdaj že bolijo trditve. V želji, rešiti se stare splošnosti, nam le-ta gori za petami, bliža se našim predpostavkam. Imamo dovolj časa za kratkoročni izum? Ali bo naš čas v času dozorel v novo iluzijo o skrivnosti? Ali bomo morda počakali na ogenj, na dozorevanje plamenčka strahu znotraj spoznanja o vsesplošni povezanosti?

SVEČKE

Petra

Teče od okvirja
Znoj, morda
Stenj, ki ga ne znamo prižgati

Okrnjena v tišino
Te vlečem vase
Vosek zacvrči pod mojimi prsti

Samo droban žongler prihaja, z izvirnimi ranami poželenja in začudenim srcem ...
Drsim po njem z ugaslimi ustnicami, napeto ljubkujem vsako samotno jutro. Ponoči izližem rane, zaupljivo jih izkričim v toplo temo in sezidam iz njih svetla svetišča spoznanja. Kako redko zmorem besedo spovedi!
Ob zori v meni zatulijo odmevi ognjev, črke zapečejo papir ...

MARIJAN NOVINA: če si nekaj želiš, potem vztrajaj ...

Katarina Nahtigal

Njegov prepoznavni znak so dolgi svetli lasje, »mušketirska« bradica in pesem, ki je sedla v srce vsem Sašam ... in ostalim tudi ... Ko je osvojil nagrado v Orionu, si je samo še utrdil svoje ime na slovenski glasbeni sceni, z večjih mednarodnih tekmovanj pa se vrača s samimi priznanji. Dobili smo se v znani novomeški gostilni. Priznam, pred začetkom intervjuja sem imela veliko tremo; premetavala sem nacefran listič, grizla kemični svinčnik (plastika ima grozen okus!) in obmetavala svojo prijateljico z neumnimi vprašanji, kot so: »Pa misliš, da bo prišel?« in »Ej, pa kaj če je samo zaj ...!«

Moje bojzani pa se na srečo niso uresničile: prišel je, si naročil kakav in pogovor je stekel ... in čudno: celo trema je izginila ...

Imaš kaj treme pred intervjuji?

Ne, zakaj bi jo pa imel?

Koliko pa si jih že imel?

Hm, ne vem ... (na hitro doda) veliko ...

Svojo prvo skladbo si napisal pri 12 letih, posnel pa jo pri 15. Potem so se začeli

nastopi, koncerti ... Kaj so na to rekli prijatelji?

Moj oče je bil glasbenik in nastopal sem z njim, zato so bili navajeni mojega nastopanja. Vendar so vseeno imeli nekaj pripomb na to, ki pa so čez čas izginile. Kasneje, ko so bili na mojih koncertih, so se še hvalili: »Vid'š, to je pa moj prijatelj.«

Potem bi lahko rekla, da si živel oziroma živiš nekakšno dvojno življenje. Na eni strani si živel življenje dijaka oziroma sedaj vodje prodajalne, na drugi pa življenje pevca ... Kako ti uspe živeti tak življenjski tempo oziroma kje dobiš energijo za to?

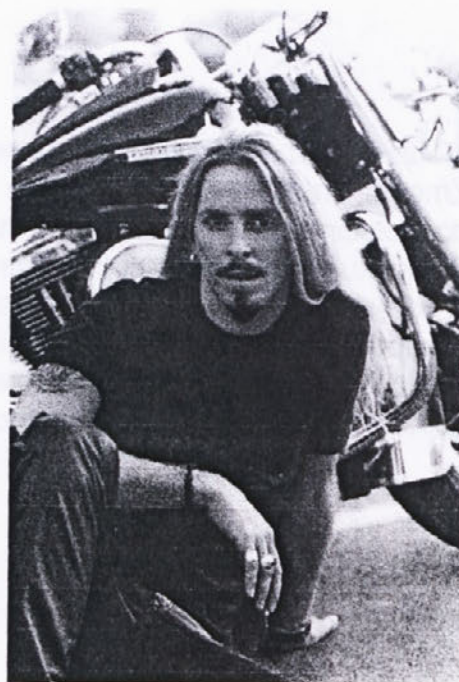
Če si nekdo nekaj resnično želi, če vse svoje življenje posveti nekemu cilju, mislim, da mu ni nič pretežko narediti za uresničitev le-tega; tako da se vedno nekako najde čas za vse.

Ampak, gotovo so tukaj tudi slabosti, negativne reči.

Hm, no ja, ko si enkrat javnosti na očeh, te vsi kaj hitro opazijo. Paziti moraš, kako se v javnosti obnašaš, kaj delaš, s kom se družiš, kakšen si itd. ...

Na nastopih, koncertih igraš in poješ tudi s spremljevalno skupino. Kdo vse igra skupaj s tabo?

Kitarist P. Moškon - Vrač, bobnar Bojan Djordjevič - Jokka, saksofonist Brane Jankovič in bas kitarist Borut Novina (ki je za vašo informacijo tudi Marijanov brat), sam pa igram klavir, harmoniko in kitaro.

Na tvoji spletni strani je napisano, da imate v mislih izdelavo nove CD plošče. Kakšna bo glasba? Bo v veliki meri posvečena dekletom ali se bo našlo kaj tršega oziroma kaj z razmišljajočo tematiko?

Hm, pesmi bodo nekoliko drugačne od sedaj znanih mojih komadov. Zamenjali smo zvrst - šli malo bolj v rock. Pri samih besedilih pa se pri nekaterih še vedno najde opevanje ljubezni - deklet, vendar tudi v drugačnem smislu, kot so do sedaj. Nekaj jih pa je z drugačno tematiko. Sicer pa počakajmo do, hm, aprila-maja, ko bo izšel nov projekt.

Na veliko se bere tudi o tvojih uspehih zunaj naših meja. Ali lahko poveš, na kateri svoj dosežek si najbolj ponosen?

Drugo mesto v Belorusiji. Nastopalo je 20 izvajalcev iz cele Evrope, v dvorani je bilo 17.000 gledalcev, poleg tega pa je bil prenos predvajan v skoraj vseh evropskih državah.

Pa je mogoče živeti v Sloveniji samo z glasbo?

Ne, sploh ne.

Zaposlen si v znani novomeški trgovini (za katere ne delamo reklame v našem časopisu). Kaj praviš, ali imate mogoče več strank zaradi tega, ker tudi ti delaš v tej trgovini?

Folk hodi »not« in pri nas kupuje zaradi drugačnosti trgovine, dobre robe in želje po takem stilu oblačenja. Hm, res pa je, da se najde kakšna damica, ki me pride tudi malo pogledat, hahahahahaha.

Ali imaš kaj prostega časa?

Prostega časa je zelo malo. Izkoristim pa ga za bordanje, pa za rolanje, pa malo za IRC. Moram pa povedati, (se pohvalit), da smo s prijatelji nekega prekrasnega poletja prerolali 160 km.

Kakšno glasbo poslušáš?

Poslušam house, Limp Bizkit-e, Blink-e, Aerosmith-e, Guns-e, Bon Jovi-ja itd.

Kaj pa Britney, pa Christina?

(približno pet sekundna tišina)
Te bi raje na kavo povabil. (smeh)

Kateri so tvoji vzorniki?

V glavnem Bon Jovi, Guns ...

Pa bi z njimi, če bi se dalo, posnel kako pesem?

Seveda! Takoj!

Na koncertih je najbrž vse fino in krasno. Kaj pa potem, ko na plano bruhnejo oboževalke?

(smeh) Še nikoli niso planile po

meni.

Kaj pa telefonski klici, pa »spodnje hlačke« in »nedrčki«, ki padajo na oder?

Telefonski klici so. Kličejo tako stare mame, ki pravijo, kako všeč jim je moja glasba, kot punce iz Laškega, ki hočejo, da poslušam njihov demo posnetek ali pa mi nudijo samo dobro masažo ali savno. (smeh) Nedrčkov in spodnjih hlačk pa še nisem dobil na oder, samo po pošti. (smeh)

Kaj pa tangice, ali jih nosiš?

Ne, tangic ne nosim. Vidim pa jih rad na ženskah.

Pa še malo o dekletih. Koliko si jih že imel?

(pet sekundna tišina) Hm, to ti bom pa povedal, hm ...

Po oglasih mogoče?

He he he.

No, potem pa vsaj povej, kakšne ženske so ti všeč?

Dolgolase plavolaske zavidljivih oblin ... he he he ... všeč so mi vse ženske ...

Lahko pa mi – nam še zaupaš, kakšen je bil zate najkrasnejši zmenek v življenju?

Zanimivo vprašanje. Ne vem, vsak zmenek je lahko neverjeten po svoje. Nikoli ni enako in vedno človek doživi, spozna nekaj novega. Kot škorpijona so me punce vedno zanimale, tako da sem se že v vrtcu preveč rad družil z njimi, potem pa ...

Samo nekako si se oddaljil od bistva vprašanja ...

(trudi se 15 min) Hm, ja. Najbolj zanimivo je bilo, ko sem spoznal eno damo, šla sva na pijačo, nič hudega sluteča, potem pa se je prijeten klepet sprevrgel v divjo, vročo, strastno noč, ki se je končala šele pozno popoldan naslednjega dne.

Za konec pa samo še vprašanje, ki je nekako povezano z letnimi časi. Kateri je tvoj najljubši?

Najljubša sta mi poletje in zima.

Zakaj?

Poletje zato, ker neka pesem pravi, da »volim djevojke u poletnima haljema ...«, zima pa zato, ker se lahko greješ. (ha ha)

Marijan je zanimiv sogovornik, vreden pogleda, posluha, za marsikatero dekle pa mogoče še česa več ...

OSKARJI 2002

Nejc Gazvoda

Že štiriinšestdeseta podelitev oskarjev, teh prestižnih nagrad za dosežke na področju filmske umetnosti, dokazuje, da imajo zlati kipci tradicijo. Moč. Veljavo. Štiriinšestdesetkrat so se odvili, štiriinšestdeset filmov je slavilo, štiriinšestdeset igralcev in igralk dobilo solzne oči, štiriinšestdeset režiserjev je s ponosom stalo na odru (ignoriram tiste tri izjeme, ki so to nagrado zavrnile). Star sem šele ubogih šestnajst let in stric Oskar je od mene starejši za osemindeset let. Nisem gledal vseh podelitev, nisem vsevedni poznavalec teh nagrad, a vseeno lahko trdim, da je bila štiriinšestdeseta podelitev oskarjev ena izmed najslabših v zgodovini. Skoraj katastrofalna. Brez tempa. Brez humorja. Ogabno patriotska. Slinasta. Histerična. Prestrašena. Hotela je popraviti vse napake prejšnjih štiriinšestdesetih let. Jep, oskarji niso več nagrade za najboljše filmske dosežke, ampak predmet za zadovoljevanje manjšin, pa naj bodo to rasne, narodnostne ali »umske«. Filmi niso več pomembni. Fikcija ne obstaja. Vsi shizofreniki, vsi Afroameričani, vsi Bosanci, vsi so realistični do amena. Grozljivo realistični. Ne vidimo jih samo na CNN. Sedijo

kar med občinstvom. In nas opazujejo skozi zatrte oči, ki grozijo po kastriranju, če bo slučajno zmagal bel Američan. Ali dolgolesi Avstralec. Ali črnolasa Francozinja. Štejejo samo barva kože, narodnost in stanje duha. Filma na teh oskarjih ni bilo. Prekrila ga je manjšina. A gremo po vrsti.

Ah, ne še. Najprej naj pojasnim, da nimam nikakršnih rasističnih izpadov. Pravzaprav sem izjemno ponosen na fantastično Nikogaršnjo zemljo, katere vsaj en list je naše gore. Bosanci imajo tisti prefinjeni občutek za vojne filme, kakršnega lahko Slovenci iščemo po vseh frontah, pa ga ne bomo našli. In tudi Afroameričani so končno dobili svoj prostor pod hollywoodskim soncem. Naravnost slabo pa mi je ob hipokrizmu, potuhnjenosti in lenobi akademije, ki dela vse po liniji najmanjšega odpora. Oskarji niso kupljeni, verjemite. Teoretično bi bilo to izjemno težko uskladiti, kaj šele praktično. So pa vodeni. In Američani se letos bojijo manjšin, kajti enajstega septembra so dobili močno po prstih od ene izmed njih. Amerika je v vojni s celim Bližnjim vzhodom in njeni odnosi s svetom so se ohladili na kritično temperaturo. Spodrsljaja si ne morejo privoščiti. Po svoje jih razumem. Ampak da po svoji stari navadi popravljajo napake točno tam, kjer jih ne bi bilo treba ... Ah, Amerika. Na zunaj svetleča, znotraj gnila huje kot tri tedne stara povožena mačka na avtocesti poleti. Zdaj pa res. Kot ponavadi se je vse začelo na rdeči preprogi (ki je tokrat po mnenju Willa »Norčka« Smitha

škrlatna) z mimohodom oblek in prešvicanih pod pazdušji. O modi nimam pojma, vendar letos ni izstopala prav nobena obleka. Cameron Diaz je bila oblečena za poletni piknik, Russle Crowe je bil klasično eleganten in nenavadno prijazen, Rene Zwelliger in Nicole Kidman pa sta nekaj histerili in tekmovali, katera je že na začetku bolj mokra. Ah ja. Julia Roberts je bila seksi kot vedno, omenim naj še Sissy Spacek, ki je bila okusno preprosta in simpatična.

Ko smo se končno preselili v novo Kodakovo dvorano (ki sprejme slabih 3000 gledalcev manj kot prejšnja, kar je razumljivo povzročalo katastrofe svetovnih razsežnosti), je kamera begala od obraza do obraza in kazala slavne osebnosti, ki so zmedeno zrle v nek nevidni ekran in se priljudno smehljale. Zdelo se mi je, da slišim nek ženski glas, a je bilo ozvočenje očitno tako slabo, da še sami gostje niso vedeli, zakaj gre.

In naenkrat se je z neba spustila kurtizana, črna kot ebenovina, avstrijskega priimka in škrtajočega smeha – Whoopi

Goldberg, letošnja voditeljica, ki je hvala bogu (in res se mu zahvaljujem, drugače bi od dolgočasja storil samomor iz zasede) skrajšala že tako bedne in zlajnane štose, ki so večinoma leteli na njene »sobarvokožnjake«, kar je že malce nakazalo letošnje bistvo prireditve. John Williams je dirigiral začetno temo in že sem mislil, da vse ne bo tako slabo. Takrat pa je na oder priskakljal Tom Cruise (njegovo bivšo ženo je zadel manjši infarkt) s predavanjem o filmski magiji in oh in sploh. Sledila so posneta mnenja ljudi o filmski umetnosti, kar je prva svetla točka večera (ne bojte se, ni jih veliko) – na platnu sta se celo prikazala Mihail »rdeča-packa« Gorbačov in Lou Reed! No, kmalu za tem so podelili prvo nagrado večera – najboljša igralka v stranski ženski vlogi je letos postala Jennifer Conneley, katere govor je bil tako dolgočasen in brezizrazen, kot da bi v mesnici naročala narezano mortadelo in mleto svinjino. Ko se je dekle spokalo z odra, je pridrobencljaj spoštovani predsednik akademije, malo patriotiziral in že se je prikazal priljubljeni Will Smith, ki je bil norčkast kot vedno. Oskarja za montažo je dobil Black Hawk Down in ne morem kaj, da ne bi opazil žene gospoda Ridleya Scotta, katere privlačnost je bilo prezreti nemogoče (oča, oprostite mi, režiser bom!!!). Blondinka s Harvarda in njen mož Ryan Phillippe sta podelila oskarja za masko, ki je odšel v roke mojstrom iz filma Gospodar prstanov, povsem zaslužen. Sledila sta Ben Stiller in Owen Wilson

Oscars*2002!

(ki je tudi med nominiranci za najboljši originalni scenarij), precej uspešno duhovičila in se preoblačila v škrate in čarovnike. Oskarja je pobasal film *Moulin Rouge!*

V tem trenutku sem ugotovil, da ni nikjer tiste male govorniške mizice, na katero so zmagovalci prejšnjih let odlagali zlati kipec, ki je precej težka zadeva. Stvar me je popolnoma psihično uničila, ker ji nisem prišel do dna.

Woody Allen je ob prihodu na oder zaslužen dobi stoječe ovacije, natresel nekaj odličnih štosov in začel se je patriotski film o New Yorku, med katerim sem imel čas za razmišljanje o pomenu odsotnosti mizice. Takrat pa je na oder prišla Jodie Foster, ki sem ji podaril častno titulo Erekcija večera, kajti bila je tako seksi, da so se lahko ostale mlade našpičenke poskrile globoko v svoje brloge in tam potresavale s silikonom in se grizljale za kolagen. Predala je oskarja za fotografijo, ki ga je zaslužen prejel Gospodar prstanov.

Po podelitvi oskarjev za najboljši celovečerni in kratki dokumentarec (pri prejemanju nagrade za slednjega je na oder pribrenčal norec z violino, katerega pomen mi še vedno ostaja skrit) je sledila Cameron Diaz v obleki svoje babice in podelila oskarja za umetniško režijo filmu *Moulin Rouge!*

Na vrsti je bil izjemno simpatičen dogodek, nova kategorija animiranega filma, katere nominiranci so »sedeli«

med občinstvom (*Shrek* in osel, tista ogromna pošast in zelena kikaplovska spakica ...) in ko je slavil *Shrek*, sta pošasti delali spake in potuhnjeno ploskali. Žalostno je bilo to, da sta dejansko pokazali pravi obraz vseh poražencev. Ali kot je lani izjavil Steve Martin – »And the winner is ...« je bil spremenjen v »And the Oscar goes to ...«, da ne bi slučajno kdo vzel teh nagrad kot tekmovanje!« Seveda ne.

Marcia Gay Harden je iz svojih drobnih ročic predala nagrado za stransko moško vlogo Jimu Broadbentu, kar je lepo presenečenje, čeprav je možakar pokazal neprikrit favoritizem do *Moulin Rouge-a!*, kar je izpadlo malce bedno (ker najbrž že veste, da Rdečemu mlinu ni šlo ravno briljantno). Maggie Smith in Ian McKellen (ki je star okoli sedemdeset, a je imel spremljevalca, ki se ga niti naše najbolj pomeščanjene gimnazijke ne bi branile. Yes, Gandalf is gay!), fantastična igralca, sta napovedala fantastično cirkuško točko, kjer so akrobati in ostali norčki sinhrono izvajali specialne efekte iz filmov, ki so se vrteli na platnu v ozadju. Res fino. Kristen Dunst in še en žmigo (res se mi ne da iskati njegovega imena) sta podelila nagrado za posebne učinke (se zavedate, kako sem se namučil, da sem izbrskal iz glave slovenski izraz za »special effects«?!). Gospodarju prstanov. Ben Kingsley, šarmanten kot vedno, je napovedal gospoda

Williamsa, ki je vodil orkester in odigrali so venček filmskih melodij. Pravzaprav je žalostno, da se mi je od vse peturne kolobocije ta točka najbolj vtisnila v spomin. John Williams je resnično genij.

Sandra Bullock in Hugh Grant sta podelila zlatega modela Lordu naprstnega okrasja za najboljšo glasbo, Denzel Washington pa je predstavil častnega oskarja Sidneyu Portier-ju. V Harlemu je gotovo zgorel kakšen avto, v South Dakoti pa bombažno polje.

Josh Harnett (zvezda filma Pearl Harbor (če se kakšen intelektualc pritožuje – pravilen je zapis Harbor in Harbour)) napove glasbene točke, ki so sramotno skrajšane – Sting, Enya, Randy Newman, Faith Hill in Paul McCartney (član neke angleške rock skupine, khkh) odpojejo svoje in oskarja dobi Randy Newman, ki je bil že prej nominiran desetkrat (po enih podatkih še večkrat, ne držite me za besedo), vendar neuspešno. Zaslužil si ga je. Aja, Jennifer Lopez je imela frizuro kot karfijola. Doživel sem lažji šok.

In, oh, na odru sta se prikazala Gwyneth Paltrow s skromnimi prsi in Ethan Hawke s skromno obleko in osrečila gospoda Akivo Goldsmitha, ki je tako postal zmagovalec v kategoriji za najboljši scenarij po predlogi za film Čudoviti um. Gosford Park, drama Roberta Altmana, slavi v kategoriji originalni scenarij.

In sedaj je prišel veliki trenutek, orgazem, NE!, MULTIPNI orgazem! Sharon Stoned in John ThreeVolta sta podarila oskarja Danisu Tanoviću za

No Man`s Land! Za film, ki je praktično slovenski, čeprav tega itak nihče ne ve razen mi, in film, v katerem briljirajo slovenski igralci. Sprijaznite se, ljudje – dali smo malo denarja, dali smo lokacije in igralce, to je to. Film je bosanski in pika, kar jim resnično privoščim. Trenutno še ne morem komentirati, ali si je kipec resnično zaslužil, kajti Amelie si še nisem ogledal, a vendar mi vse skupaj morda malce vleče na opravičevanje. Akademija so postale modre čelade, tokrat uspešne. Rešile so vojno. Francija je itak zaveznik.

Barbra »večji-nus-ku-anus« Streisand je podelila oskarja za življenjsko delo odličnemu Robertu Redfordu, ki je še vedno v vrhunski formi (njemu se moramo zahvaliti za Sundance film festival). Pa še vprašanje za bon v vrednosti drobtine v Tomatu – po kom je dobil ime Sundance film festival? Če si ženska, sprejemam odgovore osebno. Moškim je sodelovanje prepovedano. Sem štejem tudi Sestre.

In sedaj »vrhunec večera«. V vsej štiriinšestdesetletni zgodovini podeljevanja teh filmskih nagrad je v kategoriji za najboljšo žensko vlogo slavila Afro-Američanka Halle Berry, ki ima stas, ki ima še

kar lep glas, a to je tudi vse. Briljantnost filmske akademije je zasijala v vsej svoji luči. Poleg veteranke Judi Dench, čudovito hladne Nicole Kidman,

absolutno fantastiče Sissy Spacek (Renee bom ignoriral), je zmagala igralka v klasični vlogi trpeče in pretepepe ženske, ki je nazadnje igrala v Operaciji mečarica, kjer pokaže svoje čokoladne bradavičke in tako uspešno skriva še zadnje mrvico talenta, ki se je morebiti valjala kje po nedrčku. Razočaranje na kvadrat in histerija na kubik. Oh. Ah. Harlem je cel v plamenih, South Central razglasi samostojnost, South Dakota se pogrezne v minuto molka in se obleče v »cotton-free clothes«.

Julia Roberts simpatično pokaže svojih štiriinšestdeset zob in razglasi drugi »vrhunec večera« - oskarja za glavno moško vlogo je prejel Denzel Washington. Tukaj se ne bom usajal, kajti Denzel je fantastičen igralec. Toda, khm ... vloga v Training Day, za katero je pobasal oskarja, ni nič posebnega. Je pač klasičen bad-ass cop. A ignorirali so ga v Hurikanu, ignorirali so ga v Malcom-X, ignorirali so ga v Cry Freedom. Letos je bila pač »black power« nad vsemi. Eden izmed krivcev je gotov Will Smith, ki je izjavil nekaj v stilu »Black man can't win!«. Upam,

da razumete bistvo – ali pa če bi se žirafe pritožile, da jih ni med nominiranci. Ali pa če bi brokoli poslal svojega predstavnika s pritožbo, da diskriminirajo zelenjavo. Akademija se obnaša kot gručica prestrašenih najstnic, ki jih vznemiri že malce temnejši pogled profesorja za matematiko. Sramota. Njihova gesta se mi zdi kvečjemu

ponižanje Afroameričanov, saj jih obravnavajo kot nujno zlo, ki se mu ustreže enkrat na štirideset let. Vseeno sem za gospoda Washingtona iskreno vesel.

V moji priljubljeni kategoriji za najboljšo režijo je slavil Ron Howard za Čudoviti um. Ah, kaj naj rečem. Film je res težko posneti, kar sem izkusil na lastni koži. Ampak Ron je režiser, ki nekje skriva talent, a ga troši za visokoproračunske politično korektne drame, ki se skoraj vedno skazijo. Mogoče,

heh, so mu ga »poturili«, da bo končno dal mir. Dajte no – njegova filmografija obsega How Grinch Stole Christmas, Ransom, EDTV, The Paper in Apollo 13. Mhm, zelo solidno. Za oskarja? Nah.

A kaj slišim? V ozadju? »Saj je vendar kipec dobil za Čudoviti Um!!!« Akademija ne nagraduje trenutne dosežke, na žalost. Vedno gleda na kariero. Vedno. Po svoje je to dobro, a včasih tak sistem zataji. Tokrat je padel po celi črti. Čudoviti um je samo povprečen film z nadpovprečno igro gospoda Crowe-a, ki je zaradi promocije na koncu snel tudi najbolj prestižno lovoriko – za najboljši film. Mislite si svoje.

To je to. Konec. End. Finito. Končno, ha? Eh, kje pa – spustil sem vse manjše kategorije in polno na smrt dolgočasnih insertov. Whoopi se je na koncu še obrnila in na hrbtu imela znak njujorških gasilcev in policajev. Amerika je dominirala tudi na oskarjih. Zmagovalec je država sama. Prekrila je ljudi, prekrila je raso, prekrila je duševne bolnike. Ob koncu oskarjev ni nihče več mislil na zmagovalce,

ampak je mislil na to, kako je Amerika čudovita. Ker da priložnost črncem. Ker da priložnost shizofrenikom. Ker da priložnost Bosancem. Ker da priložnost, heh, »majhnim ljudem«. In s tem samo poveča svojo zmaličeno dvojno moralo. Amerika D Grejtest. Matera sama sebi, mačeha svetu. Tudi pri stvarih, katerih bistvo ni pokvarjeno. Je pa zaradi nje zakrito do nerazspoznavnosti. Do naslednjič, dear sons and daughters – take care of yourself, aa-and each other!

DISKLEJMER: Če se vam zdi ta tekst rasističen in sovražen, imate probleme. Če se čutite užaljene, se oglasite pri meni in podčrtal vam bom vse dele, kjer sem stvari argumentiral in jih v mnogočem podprl. Diskriminiram ne jaz, ampak Amerika. Ona to dela prefinjeno, jaz pa to komentiram s svojim smislom za humor, ki je mogoče preveč neposreden. A to se mi zdi veliko bolje, kot da se skrivaš pod platnom politične korektnosti. Vseeno – upam, da ste v članku uživali.

SAJ NI RES ... PA JE!

Prof. Polona Kuček Tomas

Sestavni del učiteljevih domačih nalog so tudi kontrolne naloge, testi, tihe vaje, šolske ali kakor jih že poimenujemo. Namenimo jim kar precej popoldnevov, če pa nas od doma zvabi spomladansko sonce, nam popestrijo večerne ali nočne ure. Enkrat jih sestavljamo, drugič spet popravljamo, pa glede na rezultate – bog ne daj – spet sestavljamo. To je začarani krog, ki mu ni videti konca.

Res pa je, da se ob popravljanju dijaških izdelkov učitelji tudi izobražujemo, saj vedno izvemo kaj novega. Odgovori dijakov so včasih prave mojstrovine, ki imajo lahko zelo različne posledice. Včasih nam obraz raztegnejo v obliko limone, spet drugič nam usta raztegnej v prešeren nasmeh.

V preteklih letih sem v kontrolnih nalogah našla precej »biserov«, katerih avtorji še danes gulijo šolske klopi. Nekateri so pravočasno spoznali, da njihov geografski talent ni ravno zavidanja vreden, drugi pa so se oprijeli knjige in bodo junija opravljali maturo iz geografije.

-Katero kulturo omejuje januarska izoterma 0°? Smučanje.

-Opiši hidropotencial afriških rek! Afriške reke imajo vpadni kot 40%, zato imajo velik hidrostaticen potencial. Največjega na svetu.

-Kaj pomeni »januarska izoterma 0°«? Pomeni, da je razmerje med maksimalno in minimalno temperaturo nič.

-Zakaj nastanejo ciklonske padavine? Ciklonske padavine nastanejo zaradi nihajev med visokim in nizkim pritiskom. Spremlja jih grmenje in bliskanje.

-Kje se nahaja tropski pas? Tropski pas nastane v subtropskem podnebjju.

-Kaj je estuar? Estuar je mesto, kjer so pristanišč a podolgovate kopeli, ki jih je zasul ledenik.

-Kaj vpliva na rečno erozijo? Rečna erozija je odvisna od jakosti morskih tokov.

-Kaj je severna klimatska meja rasti gozda? Severna meja rasti gozda je nič metrov.

-Zakaj rečni relief imenujemo tudi fluvialni relief? Fluvialni relief mu pravimo zato, ker je na njem mogoča plovba oz.reč ni promet.

-Kaj obsega sedanja ali recentna poledenitev v Sloveniji? Recentna poledenitev v Sloveniji je obsegala skoraj vso površino v Sloveniji. Vzrok: nizke temperature, manj sončnega vremena.

To je le nekaj najzanimivejših odgovorov iz preteklih let, vsi pa so navedeni »v originalu«. Prepričana sem, da dodatni komentar ni potreben. Upam, da so vam ti odgovori vrstnikov izvabili kakšen nasmešek.

Saj veste, da je smeh pol zdravja! Hvala vsem, ki ste skrbeli za moje zdravje!

FOTOGRAFI POZOR!

Vas zanima fotografija? Naredite veliko zanimivih fotografij, a ne veste, kako in kje bi jih predstavili? Pridite in postanite del neutrudnega uredniškega odbora Stezic. Poiščite glavnega urednika (2.b) ali pa se udeležite naslednjega sestanka Stezic.

GENERAL HELLMUT HELMREICH JE S PETINŠTIRI-DESETIMI LETI NAJSTAREJŠI ČASTNIK V VOJAŠNICI. NA RUSKI FRONTI SI JE PRISLUŽIL ŽELEZNI KRIŽEC Z MEČI IN POVIŠANJE V GENERALA. NJEGOVA NAJLJUBŠA STVAR SO DOBRI AMERIŠKI CIGARETI. NEMŠKIH CIGARETS KLJUKASTIMI KRIŽCI NE PRENESE, KER MU POSTANE SLABO. JE CINIČEN OPAZOVALEC HITLERJEVEGA NEPREMIŠLJENEGA VOJSKOVANJA. PRAVZAPRAV GA VOJSKA SPLOH NE ZANIMA. UNIFORMO NOSI SAMO ZATO KER GA V NJEJ DEKLETA BOLJ OBCUDUJEJO.

JOHANNES HAUKE, UGLAJENI, MIRNI IN DOBRODUŠNI MAJOR. JE VELIK NASPROTNIK NACIZMA IN KOT TAK JE SOMIŠLJENIK IN VELIK PRIJATELJ GENERALA HELMREICHA. HITLERJA VIDI KOT PONORELEGA HISTERIČNEGA ŠKRATA IZ PRAVLJICE. NAJLEPŠE SE POČUTI, KO PO RADIU POSLUŠA MARLENE DIETRICH, MEDTEM KO JE ZLEKNJEN V NASLANJAČ. JE PRAVI OBOŽEVALEC DOBRIH FRANCOŠKIH VIN, KI GA JE PO OSVOJITVI FRANCIJE NA PRETEK. TO PA JE TUDI EDINA DOBRA STRAN VOJNE, KOT PRAVI.

STOTNIK HANS SCHULZ JE PRAVI ZADIRČNI IN PIKOLOVSKI PRUSKI ČASTNIK. OD SVOJIH VOJAKOV ZAHTEVA POPOLNO POKORŠČINO IN DISCIPLINO. JE NEPOPRAVLJIV IDEALIST IN V VELIKO NEMČIJO VERJAME SKORAJ TAKO KOT V STEKLENIČKO JÄGERMEISTRA, KI JO NOSI ZA NAJHUJŠE PRIMERE V ŽEPU SUKNJIČA. VEDNO SI OBLJUBLJA, DA BO OSTAL ZVEST NEMČIJI DO ZADNJEGA DIHA. HITLERJA VIDI KOT UTELEŠENJE POPOLNOSTI IN PLEMENITOSTI. A KOT PRAVI GENERAL HELMREICH, BO TUDI ON NEKOČ SPREGLEDAL. DO TAKRAT PA SCHULZ UŽIVA OB PREBIRANJU VÖLKISCHER BEOBACHTERJA IN POSLUŠANJU VOJAŠKIH MARŠEV.

~ Železni križec prve stopnje ~

1942

*DESETNIK

NO, RAJA! SEM VAS SPAMETOVAL?!! ČE VAŠ ŠE NI SEM... A VIDITE TALE KRIŽEC PRVE STOPNJE?! TEGA SEM DOBIL...

4

MISLIM, DA SE BO NEMČIJA KMALU RAZPOČILA OD ODVEČNIH HEROJEV...

5

JAAASNO!?

ŠE ENO TAKO, BERGEN, PA DOBITE DOŽIVLJENJSKO PREPOVED DOPUSTA. HUJŠI STE KOT VOL V HLEVV. KJE JE VAŠE PRUSKO OBNAŠANJE?! ... AMPAK TO NI HLEV!!

6

GOSPOD STOTNIK, MISLIM, DA JE FÜRER UKAZAL, DA SE ČASTNIKE IN PODČASTNIKE NAZIWA Z GOSPODOM IN ČINOM... SAMO MIMOGREDE.

7

Se nadaljuje...

Handwritten signature or initials